

дата на главаната фаланга, запазено по всички посоки от всякакви изненади. Солунският император яхаше на истински арабски кон. От дясната му страна яздеше княз Мануил, от лявата мериарх Мавриций.

Жените и децата пътуваха в широки кочии, в които спяха и почиваха. Подир тях следваха готварниците, музикантите, шутовете, въжеиграчите. Сякаш това не бе бранен поход, а пътешествие за забава. Тъй бе уверен кир Тодор в непобедимата мощ на безбройните си наемници.

— Тази нощ ще преспим в крепостта... — каза той като поглади самодоволно гъстата си брада. Очите му се премрежиха, сякаш искаха да скрият някаква опасна мисъл, или някаква неизразимо видение: може би венеца на Хемския господар, или сринатите калета на Търновград.

— Войската ще приспи на открито, за да варди на всеки случай теснините и изходите към калето, се обърна той към Мавриций, ала внезапно пресече мисълта си и каза — Защо от калето не дойдохо пратеници да ме осведомят как стоят работите там? Не се ли е мяркал насам някакъв български отряд?

— Ще дръзне ли отряд да се залута в тия заплетени ридове и долини? — отвърна презрително Мануил. — Та цялата българска рад да се събере, мисля, че пак не ще посмее да излезе на бран с нас... Ала и при най-голямо усилие, те не биха могли да са вече тук... Сега внимание. Реката е доста придошла. За колите трябва да се намери брод, или да се направят...

Той спря думата си по средата.

— Какво е това?

Някъде наблизо бе прозвучал три пъти звук от рог.

— Дават знак, че трябва всеки да остане там, където го е заварил звукът, защото крепостта няма да побере цялата войска, а тук има удобни равнини, за разпъване на шатрите... — каза Мануил. — Ала аз мисля, че...

Устата му се вцепениха. Тримата мъже побледняха като вар. Ръцете